

То чуло, че наблизу текла една голяма река. Тя била широка и дълбока и никой не можл да я прегazi. Не били плавали по нея и злите хора. Макар конете им да могли да плават, но хората не се доверявали, възседнали на тях, да преплуват реката. Па може би и да били глупави и да не се сещали да направят подобно нещо.

Момчето-пленник си начъртало план.

IV.

Една нощ, когато злите хора били много пияни и заспали дълбоко, то се измъкнало из колибата, без да го усети някой, и се запътило по посока към реката.

Наскоро то дошло в една тъмна гора. Из нея прехвъркали нощни птици и отдалеч се чувал вълчи вой. То не се уплашило. То предпочитало да умре в борба с дивите зверове или със злите хора, отколкото да бъде роб, да се излага на бой и ругание.

Пътят през гората бил труден. Тогава нямало като днешните пътища.

Навред се препречвали нападали дървета, по които то се катерело и често се препъвало.

За щастие, изгрял месеца. То попаднало на една тясна пътека, по която ходел дивеча, когато отивал на водопой, и тръгнало из нея.

Така то дошло до една голяма река, осветена от месеца. Нейната повърхнина бляскала като сребро. Далече, далече оттатък се виждал другият ѝ бряг. Тази река не приличала на потока, в който то се къпело и плувало с лодката си. Тя била толкова голяма, че му задавала страх.

Но да се върне ли пак в пленничество? Та ако на утрината го уловят, няма ли и да го убият? — Не! По-добре да загине във водата, отколкото да се върне назад.

То си свалило кожата, с която било облечено, взело си каменната брадва и вързало на нея кожата, па завързало бравата върху гърба си, та, като плува, да не му пречи. След това скочило във водата и заплувало. Като стигнало до средата на реката, почнало да отмалява. За щастие в същото време реката влачела един пън. То го настигнало, възседнало го и с нови сили го отправило към отсрещния бряг. И когато достигнало брега, утринното слънце пратило през върховете на дърветата първите си лъчи. Момчето се изсушило, изсушило и кожата си.

От брега на реката се разстилала голяма разкошна ливада. Момчето тръгнало надолу по брега. То си мислело: ако бъде нападнат от неприятели, винаги може да се спаси в реката; отдалечи ли се от реката, нищо не може да му помогне.

Момчето вървяло цял ден и огладняло. Из пътя си не видяло никакви плодове и едва се влачело, капнало от глад и умора. Ужасено, видяло то на другия бряг на реката конници. Това били злите хора, от които то избягало. Те не могли да преплуват реката и затова тръгнали край нея.